Iencuşor nu doarme...

de CASTEO

Iencuşor, „băiatul mamei",
Este dus la internat,
Unde nu-i prieşte munca
Şi stă 'ntr'una îmbufnat.

— Ce caţi tu'n infirmerie?
Îl întreabă într'o zi
Domnul doctor cu 'ngrijare
Când la vizită sosi.

— Ce să cat? Am insomnie!
Zice el cam trăgănat.
N'am dormit treizeci de zile
De când sunt în internat!

— Caz ciudat! Ia scoate limba!...
N'ai nimic, eşti sănătos.
Cum se poate-atâtea zile
Să nu dormi? E curios!

— Păi, să ştiţi, treizeci de zile,
Îi răspunde el şoptit,
Căci doar nopţile aicea
Avem timp pentru dormit!...

Bătrânul Selim

Acum vreo două sute şi mai bine de ani, trăia la marginea Bagdadului, un biet tăetor de lemne, anume Selim. Sărmnul om îmbătrânise în tovărăşia sărăciei. O sumă de necazuri trecuseră peste capul lui, fără a îndrăsni să cârtească împotriva lui Alah. I se prăpădise soţia de zăcere grea; îşi îngropase cei patru copii aproape unul după altul, răpuşi de morţi năpraznice: nici o vorbă de hulă nu ieşise din

gura lui. Tot mai avea un pic de nădejde, că Alah îşi va întoarce privirea şi spre el.

Dar vrema trecea şi nu se arăta nici un semn că Cel-de-Sus şi-a adus aminte de bătrânul Selim. Incetul cu încetul desnădejdea începu să puie stăpânire pe sufletul său, dar ce putea să facă împotriva soartei?... I se urâse cu meseria de tăietor de lemne şi ar fi vrut să se apuce de altceva; însă nu se'ncumeta la nimic, fiindcă, de când se pomenise, nu'nvătase şi nu ştia decât: să taie şi să spargă lemne.

Intr'o zi un dervişi *) de prin împrejurimile oraşului îl chemă la dânsul, să-i taie nişte lemne. Selim îşi luă toporul la spinare şi plecă. Ajungând în curtea dervişului se apucă de lucru cu mare silă. Se ce-

tea pe chipul lui: desnădejdia şi sila de viaţă. Când mântui treaba merse să-şi ia plata.

Dervişul — un om foarte învăţat şi adânc cunoscător al sufletului omenesc — înnainte de a-i da dreptul

tul lui îl întrebă cu blândeţe:

— „Spune, Selime, ce ai pe suflet, de eşti aşa de abătut? Ce amar te roade, de-ai stat toată vremea numai posomorât?"

— „Cum aşi putea să fiu vesel" — îi răspunse Selim — „când, de şaizeci de ani şi mai bine de când trăesc pe lume, duc viaţa asta câinească de tăetor de lemne, fără să mă pot ajunge cu ceva?!... Nu ştiu cu ce am greşit lui Alah, de mă pedepseşte aşa de amarnic?!... Niciodată n'am cârtit cu nimic împotriva Lui. Posturile le-am respectat cu sfinţenie! Am păzit toate poruncile *Coranului!*... Muncesc mai rău ca un rob, de dimineaţă, până sea-

ra; şi tot amărât sunt!... Şi Mehmet, vecinul meu, este tăietor de lemne; dar el e ajuns, are nevastă şi copii.., casa lui e îndestulată! Eu sunt unul singur şi de multe ori n'am ce să mănânc! Nu ştiu pentru ce mă prigoneşte Alah?!...

Dervişul se gândi puţin, îl bătu pe umăr prietenesc şi-i zise:

— „Puterea lui Alah e nemărginită, prietene! Nu-ţi pierde răbdarea! Va veni şi vremea, când îţi va plăti încercările la care te pune. Nu-ţi uita vorba bătrânească: *„N'aduce anul, ce-aduce ceasul!"*

*) Călugăr mahomedan.